

си съ първото . . . Но скоро разговорътъ имъ се отнесе на другъ предметъ.

— А, забравихъ, ами ти какво направи съ дрехата? — полита тя живо мжжа си, който оставаше все още позамисленъ.

— Коя дреха?

— Какъ, забрави ли? Сорти-де-балътъ.

— Хубава работа . . . Да забравишъ — каза Вѣра полусърдито, като си поправяше тоалета нѣщо.

Цанко стана и замисленъ взе да ходи изъ стаята

— И чуешъ ли? — обърна се пакъ Вѣра, — иди у модния магазинъ. Тамъ видѣхъ азъ чудесенъ единъ сорти-де-балъ . . . чудо, прелестъ! . . . Безподобно нѣщо.

— Но той е соленичккъ, пиленце . . .

— Соленичккъ? Или искашъ да ме сконфузишъ . . . Ти знаешъ, че ще бждемъ поканени на бала у . . . третия день на Коледа и мене ми е необходима намѣтката, като въздуха, който дишамъ.

— Прекрасно, прекрасно.

— Не е достатъчно да кажешъ само прекрасно. Но трѣбва да побързашъ да не би нѣкоя друга хубосница да купи тая великолепна дреха. . . Представи си, то ще бжде просто ужасъ.

„По-голѣмъ ужасъ, отколкото сцената, която ни се лѣсна преди малко“, щѣше да довърши Цанко подигравателно, но предѣвка думитѣ си.

Вѣра гледаше нетърпеливо.

— Е?

— Слушай, драга Вѣрке . . . — захвана Цанко съ сериозенъ видъ.

Тя предвиди, че той ще прави нѣкакви възражения и го пресѣче решително:

— Нѣма „драга Вѣрке“, въпросътъ е решенъ.